

— Majd ángyó vigyáz rá. Már szóltam neki.
Zsófi reszketve dolgozott egész nap. Éveknek tetszett, amíg rájuk virradt a szombat.

Zsófi épen a rózsás fejkendőjét kötötte csokorra, amikor a szomszéd, Nagy, beszólt az udvarról.

— Itt vónánk.

Zsófi sikoltani akart, de a torka összeszorult.

Az ángyó, Nagy anyja lépett be a pitvarba.

— Itt ám. Na galambom — ment oda Zsófihoz, amikor megpillantotta. — Hát aztán ügyejj, jól viselkedj.

A két kocsi elindult. Óra mulva beálltak a városban a körtöltés alatt.

Lekeverködzték a kocsiról és megindultak. Kóti meg Nagy haladt elől, mögöttük Zsófi, meg Nagyné, hátul két öreg.

Amikor megállottak a templom előtt, Zsófi nem bírta tovább. Érezte, hogy ezt a boldogságot nem éli túl.

— Ezt . . . — fakadt fel belőle a zokogás. — Ezt tötte kigyelmed velem?

Nagyné ölelte át :

— Né rijj na ! — hajolt hozzá. — A szögény is embör. Azt is szereti az Isten.

Az orgona már szólt, amikor a templomba beléptek. A pap olyan szépen beszélt, hogy a két asszony végig könnyezett az esketési szertartás alatt. Csak az anyakönyvvezető előtt csendesedtek meg, később pedig, a vásárban, amikor Kóti megállott egy játékosbolt előtt, hogy kardot nézzen ki a gyereknek, Zsófi elomló, nagy szerelemmel simult hozzá :

— Én uram ! . . .

Pillanatra az őszi nap is kibujt a felhők közül és lemosolygott a földre.

Bibó Lajos.

NEM VOLTAM MÁS.

*Nem voltam más a nap alatt:
Két pillanat közt pillanat.*

*Két szín között egy árnyalat,
Rezgő pihe egy szárny alatt.*

*Két hang között egy hang csupán,
Ki elcsendült a zongorán.*

*A szárny fellebbent, messze fel,
Én meg a földön estem el.*

Falu Tamás.